

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **T. P.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. února 2020, č. j. KUKHK-6253/DS/2020-3/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, sp. zn. P/1953/2019/OP/Dvo, č. j. MMHK/189412/2019/OP/Dvo ze dne 22. 10. 2019, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním

provozu“), uložil mu pokutu ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti v trvání 6 měsíců, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Dále mu uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Svou argumentaci rozdělil do dvou okruhů, které pojmenoval: „*Opomenuté důkazy – nedostatečnost zjištění stavu věci a prokázání materiální stránky přestupku*“.
3. Ve vztahu k opomenutým důkazům bylo žalobcem namítáno, že byl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech způsobem majícím za následek nezákonnost rozhodnutí. Má za to, že došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány navrhl, aby bylo provedeno místní šetření, které by napomohlo zjištění přesného místa spáchání projednávaného přestupku (dále také jen „přestupku“). Žalobce naznal, že údaj, který obsahovalo rozhodnutí ve věci, tedy že: „*přestupek byl spáchán na D 11, na 90 km*“ je nedostatečný a vznikla mu pochybnost o tom, kde byl přestupek přesně spáchán. Žalobce uzavřel, že místo spáchání přestupku nebylo v rozhodnutí vymezeno a kladl si otázku, zda jej prvoinstanční správní orgán zjistil přesně. Místo přestupku je přitom stěžejní i ve vztahu k úvahám ohledně materiálního znaku přestupku.
4. V druhém z žalobních okruhů žalobce vznesl námitky týkající se právě neprokázání materiálních znaků projednávaného přestupku. Je toho názoru, že svým jednáním naplnil pouze formální znaky deliktního jednání, které je mu kladeno za vinu. Podotkl, že v obsahu rozhodnutí není nikde uvedeno, koho konkrétně měl svým jednáním ohrozit.
5. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného v tom směru, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Pokud by totiž materiální znaky přestupku odpovídaly znakům formálním, nebylo by potřeba materiální znak prokazovat a taková definice by ani neexistovala.
6. Žalovaný sice spatřil naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, tuto formulaci však žalobce shledal rozpornou se smyslem a logikou chápání materiálního a formálního znaku přestupku jako takového. V tomto směru dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, z něhož dovodil, že naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního. Doplnil, že: „*Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání. Přesné zajištění míst, považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové, kdy v místě, kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Zde tedy vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, kdy naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou. Žalobce se též domnívá, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, by byl žalobce nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla.*“ Žalobce uznal, že přestupek po formální stránce spáchal, nikoliv však po stránce materiální, a to proto, že správní orgány neprokázaly, že by ten kohokoliv ohrozil.

7. V závěru žaloby bylo poukázáno na to, že: „*Správní orgán sice správně konstatuje, že dotčeným zájmem společnosti bylo dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jednáním obviněného. Nicméně k tomu je třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájem principiálně vyšším, než jen dodržení pravidel. K jakékoli takové situaci ovšem jednáním obviněného nedošlo.*“
8. Zároveň požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud pouze doplňuje, že této žádosti nebylo vyhověno usnesením ze dne 8. 4. 2020, č. j. 30A 39/2020 - 29, které nabylo právní moci dne 20. 12. 2019.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 4. 2020 shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány a to včetně specifikace přestupkového jednání. Plně odkázal na žalované rozhodnutí, v němž se, dle jeho názoru, věci podrobně zabýval.
10. Následně konstatoval, že na základě spisového materiálu (jehož obsah rovněž shrnul ve vyjádření k žalobě) lze mít za to, že místo spáchání přestupku bylo dostatečně zjištěno a zadokumentováno.
11. Žalovaný se také věnoval otázce zavinění a pot. problematice materiální stránky přestupku, kdy naznal, že vzhledem k jednání, kterým k přestupku došlo, bylo možné konstatovat nedbalostní zavinění bez bližšího odůvodnění. Jednání žalobce shledal nedbalostním zaviněním (vědomým), které bylo prokázáno charakterem jednání, kdy žalobce, jako řidič, nerespektoval místní právní úpravu silničního provozu [viz § 18 odst. 3, 6 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu]. Ta stanovuje, že na dálnici smí jet řidič rychlostí nejvýše 130km/h, přičemž místní úpravou provozu na pozemních komunikacích podle § 61 odst. 2 lze nejvyšší dovolenou rychlost podle odstavců 3 a 4 snížit. V tomto případě byla rychlost snížena dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“, která řidiči – žalobci zakazovala překročit rychlost vyjádřenou na značce číslem v kilometrech za hodinu, tzn. rychlost byla omezena na 80 km/h. Žalobce tím, že porušil předmětnou dopravní značku, porušil zájem společnosti chráněný zákonem. Z hlediska materiálního znaku přestupku je znakem porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, přičemž tímto zájmem v tomto případě byla bezpečnost a plynulost silničního provozu, především pak povinnost řídit se zákonnými předpisy.
12. Konečně uzavřel, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

14. Ze spisu správního orgánu prvního stupně sp. zn. P/1953/2019/OP/Dvo (dále jen „správní spis“), krajský soud zjistil, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Tohoto přestupku se dopustil z nedbalosti tím, že dne 7. 5. 2019 v 10:01 hod. řídil motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky 8S36944 na dálnici D11, v km 90 (ve směru jízdy na Hradec Králové), a neřídil se svislou dopravní značkou B 20a („Nejvyšší dovolená rychlost“), kterou byla rychlost v daném úseku snížena na 80 km/h. Silničním laserovým rychloměrem LaserCam 4 byla vozidlu naměřena rychlost jízdy 138 km/h. Po odečtu možné odchylky měření - 3% (při rychlostech vyšších než 100 km/h) činila skutečná naměřená rychlost jízdy 133 km/h. Rychlost jízdy tak byla překročena o 53 km/h.
15. Z obsahu správního spisu (zde založených fotografií) lze dále naznat, že svislá dopravní značka č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ byla umístěna na přehledném úseku silnice, na němž nebyla v době spáchání přestupku snižena viditelnost. Značka upozorňovala na to, že nejvyšší dovolenou rychlostí v předmětném úseku je 80 km/h. Tato dopravní značka zároveň byla osazena viditelným způsobem (nebyla nijak zakryta, či pootočeno apod.).
16. Silničním laserovým rychloměrem LaserCam 4, výrobní číslo LE0498, číslo snímku z měřiče 001956, umístěného na GPS souřadnicích – GPS délka E015'45.9194, GPS šířka N50'11.8920, byla vozidlu na vzdálenost 344,90 m hlídkou Policie České Republiky, Dálniční oddělení Pravy, na příjezdu k měřicímu zařízení naměřena rychlost jízdy 138 km/h. Po odečtu možné odchylky měření + 3% (při rychlostech vyšších než 100 km/h) činila skutečná naměřená rychlost jízdy 133 km/h. Rychlost jízdy tak byla překročena o 53 km/h. Na místě bylo sepsáno oznámení přestupku, k němuž se řidič (žalobce) nevyjádřil, ale podepsal je. Oznámení přestupku obsahuje údaje o řidiči, vozidlu, které řídil, místu měření rychlosti, nejvyšší dovolené rychlosti, naměřené rychlosti a rychlosti po odečtu tolerance měřicího zařízení.
17. Ve správním spisu je dále založen Úřední záznam policistky, kde je uvedeno, že dne 7. 5. 2019 v 10:01 hod. na dálnici D11 v km 90 směr jízdy na Hradec Králové bylo předepsaným způsobem zastaveno hlídkou dálničního oddělení Pravy osobní vozidlo zn. Audi Q5, registrační značky 8S36944, které řídil žalobce. Ten byl ztotožněn dle předložených dokladů. Měřícím zařízením LaserCam4 byla v čase 10:01 hod. vozidlu naměřena rychlost jízdy 138 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 % tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 133 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec, kde byla rychlost jízdy místní úpravou snížena na 80 km/h o 53 km/h. Měřené vozidlo měla hlídka po celou dobu měření až do jeho zastavení v očním kontaktu.
18. Dále je ve správním spisu založen výpis z evidenční karty řidiče, fotodokumentace z místa měření, a to včetně samotné konfrontace policistů se žalobcem, usazení dopravní značky a úseku měření, záznam o přestupku, ověřovací list měřicího zařízení č. 8012-OL-70406-18 na silniční laserový rychloměr LaserCam4, výr. č. LE0498, kdy platnost ověření končila 14. října 2019, certifikát obsluhy měřicího zařízení LaserCam4, záznam o přestupku z měřicího zařízení LaserCam4 výr. č. LE0498 s fotografií změřeného vozidla. Fotografie zachycuje vozidlo ze vzdálenosti 344,90 metrů od silničního laserového rychloměru LaserCam4 se záměrným křížem měřicího zařízení umístěným na vozidle.

Na této fotografii je vidět změřené vozidlo, dále je uveden datum a čas měření, tj. dne 7. 5. 2019 v 10:01:56 hodin, naměřená rychlost vozidla 138 km/h.

19. Správní orgán písemností ze dne 24. 7. 2019 předvolal žalobce, resp. jeho zástupce k ústnímu jednání na den 27. 8. 2019 (doručeno dne 25. 7. 2019). Na týž den byli předvoláni rovněž svědci (zasahující policisté). Dne 19. 8. 2019 byla doručena správnímu orgánu omluva žalobce z ústního jednání, v níž krom jiného je uveden návrh na výslech svědků – zasahujících policistů. Dále navrhl doplnit dokazování ve vztahu k funkčnosti zařízení, jímž byla rychlost měřena. Ve stanoveném termínu proběhlo ústní jednání.
20. Písemností ze dne 18. 9. 2019 vyzval správní orgán zástupce žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 17. 10. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. To si kladlo za cíl upozornit správní orgány na nedostatečné prokázání materiálního znaku přestupku (a to např. i ve vztahu k dostupné infrastruktuře a povětrnostním podmínkám). Zmocněnec žalobce žádal, aby bylo provedeno místní šetření, a to na shodném místě, ve shodnou denní dobu a den v roce, jak se přestupek stal. Dne 22. 10. 2019 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí ve věci. Zmocněnec žalobce v podaném odvolání namítal nedostatečné prokázání materiálního znaku přestupku v obdobném duchu, jako tomu bylo v průběhu správního řízení, a dodal, že nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že předmětného přestupku se dopustil žalobce. Konstatoval rovněž, že: „*obviněnému z přestupku proto, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost.*“ O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
21. Krajský soud po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není důvodná**.
22. Předně soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. „*Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským. (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
23. Jestliže tedy soud shledá, že strana žalující v žalobě vytkla napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázala na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, který konstatoval, že: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné*

ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby... . míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

24. V návaznosti na shora uvedené nezbyvá než konstatovat, že obě žalobní námitky jsou zcela obecného charakteru. Žalobce nejprve brojil proti tomu, že nebylo provedeno místní šetření, které by napomohlo ke zjištění přesného místa spáchání projednávaného přestupku, a zároveň konstatoval, že nebylo dostatečně prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce vydedukoval, že pokud svým protiprávním jednáním nikoho neohrozil, nenaplnilo toto jednání materiální stránku přestupku. Žalovaný se touto otázkou (dle jeho názoru) zabýval nedostatečně.
25. Jelikož je otázka prokázání materiálního znaku přestupku ve vztahu k projednávanému přestupku zásadního významu a její objasnění se váže i na problematiku samotného určení místa přestupku, zaměřil se krajský soud nejprve na otázku naplnění materiálního znaku přestupku.
26. Krajský soud předesílá, že dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti“), je přestupkem „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*“. Přestupek je pak vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že protiprávní jednání přestupce porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti.
27. Soud v tomto směru podotýká, že zpravidla bývá již naplněním formální stránky přestupku naplněna zároveň i jeho stránka materiální. K tomu se vyjádřil již Nejvyšší správní soud nejen v rozsudku, na který odkazoval žalobce v podané žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008), ale i ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28, z něhož se podává, že: „*Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.*“ Pokud by však účastník správního řízení předestřel v jeho průběhu naprosto výjimečné okolnosti, které jej vedly ke spáchání deliktního jednání, je třeba, aby se těmito skutečnostmi správní orgány zaobíraly. Tak tomu ale v případě žalobce nebylo. Ten již při zastavení policisty souhlasil se skutkovým stavem tak, jak byl vymezen v záznamu o přestupku (což stvrdil svým podpisem), nechť k němu nic doplnit a svou obranu ponechal v rukou právního zástupce, který rovněž nenamítl nic, z čeho by šlo naznat nějakou výjimečnou okolnost.
28. Žalobce se dopustil přestupku dle zákona o silničním provozu. Ten si přitom klade za cíl chránit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích - důležitý společenský zájem. Toho je dosaženo (krom dalšího) i díky ustanovení § 4 písm. c)

zákona o silničním provozu. Právě toto ustanovení vyžaduje, aby se každý řídil světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Totožného názoru je i Nejvyšší správní soud, který konstatoval, že: „*Nejvyšší správní soud zejména zohlednil základní povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích vymezené v § 4 tohoto zákona. Každý je povinen chovat se podle citovaného ustanovení "ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat". Účastníci provozu na pozemních komunikacích jsou dále povinni řídit se pravidly provozu, pokyny policistů a jiných oprávněných osob, případně řídit se světelnými a doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50)

29. Ve vztahu k této problematice lze dále poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, dle kterého: *Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním obrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu.* Krajský soud nemá, na základě shora uvedeného, pochybnosti o naplnění materiální stránky přestupku. Tyto závěry plynou nejen z výše konstatovaného, ale rovněž z informací, které se podávají ze správního spisu.
30. Lze mít za to, že zjištěný skutkový stav tak, jak jej popsaly správní orgány, rovněž vyplývá z materiálů, které byly založeny do správního spisu, a potvrzuje, že se přestupek stal, kde se stal a že jej spáchal žalobce. Tyto informace navíc stvrdil sám žalobce svým podpisem na oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti (viz č.l. 4 správního spisu). Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 53 km/h bylo žalobci prokázáno především automatickým záznamem z rychloměru, který obsluhovali vyškolení odborníci, neboť měření rychlosti vozidla je pracovní náplní dopravního policisty (a souhlasně je na č. l. 16 správního spisu osvědčení o způsobilosti obsluhy ze dne 21. 3. 2017). Na snímku z rychloměru je zaznamenáno vozidlo zcela zřetelně a odpovídá popisu z oznámení přestupku (viz č. l. 3-5 správního spisu). Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 7. 5. 2019 zasahující policisté jednali se žalobcem jakožto řidičem vozidla. Z fotografií založených ve správním spisu je rovněž zjevné, že při zachycení vozidla žalobce na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka. Správní orgány neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, rovněž zařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení. Soud dodává, že žalobce navíc explicitně netvrdil, ani ve správním řízení, ani v žalobě, že jel v souladu s pravidly silničního provozu (tzn. v daném místě nejvíce 80 km/h), příp. jakou rychlostí jel. Z podkladů založených ve správním spisu lze proto naznat, že žalobce svým jednáním porušil zájem na ochraně bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích.
31. Krajský soud dále nespatřuje v tomto žádné zvláštní okolnosti, které by nebezpečnost jednání žalobce snižovaly natolik, že by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. V tomto směru lze rovněž vycházet i z judikatury, na kterou odkazoval žalobce v podané žalobě: „*Samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo*

dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45). Soud podotýká, že žalobce překročil dovolenou rychlost významným způsobem, o korektivu nepatrného překročení rychlosti tak nemohla být řeč. Zároveň jím nebyly předešly žádné jiné skutečnosti, které by se jevily ve vztahu k projednávanému přestupku tak zásadní, aby zvrátily jím samotným potvrzený skutkový stav věci. Nejedná se tak o případ, kdy se k jednání žalobce naplňujícím formální znaky skutkové podstaty přestupku připojí další významné okolnosti vylučující porušení či ohrožení právem chráněného zájmu (viz výše).

32. Krajský soud dále k problematice materiálního znaku skutkové podstaty přestupku odkazuje a ztotožňuje se se závěry prvoinstančního správního rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného. Správní orgán I. stupně v něm otázku společenské škodlivosti zvažoval na stranách 6-7, a to ve vztahu k dalším účastníkům silničního provozu. Žalovaný tyto myšlenky rozvedl na stranách 5 a 8 napadeného rozhodnutí. Konstatoval veřejný zájem na dodržení řádného výkonu veřejné správy, který si rovněž klade za cíl postihovat společensky nebezpečné jednání vztahujících se k plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. Tento zájem však žalobce svou bezohlednou jízdou porušil, jelikož nejvyšší dovolenou rychlost (80 km/h) překročil o celých 53 km/h. Krajský soud doplňuje, že byť si lze představit i obsáhlejší argumentaci ve vztahu k naplnění materiálního znaku přestupku, za takto zjištěného skutkového stavu úvahy správních orgánů byly dostatečné. Protože navíc rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (srov. snesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80), nelze dát za pravdu žalobci, že by v odůvodnění svých rozhodnutí zůstaly správní orgány něčemu dlužny. Tato námitka není důvodná.
33. Krajskému soudu je dále s podivem, jak mohl žalobce naznat, že místo spáchaného přestupku nebylo vymezeno/zjištěno v rozhodnutí dostatečně. Soud upozorňuje na žalobcovo nepravdivé tvrzení, že údaj, který obsahovalo rozhodnutí ve věci je, že: „*přestupek byl spáchán na D 11, na 90 km*“. Tak tomu ale nebylo. Jak plyne ze správního spisu, po celou dobu správního řízení a to i ve vztahu k údajům uvedeným ve správních rozhodnutích je uváděno, že: „*přestupek byl spáchán na dálnici D 11, v km 90 (ve směru jízdy na Hradec Králové)*“. Místo spáchaní přestupku bylo dále doplněno bohatou fotodokumentací ze dne spáchaní přestupku (viz č.l. 6 – 15 správního spisu). Není proto s podivem, že správní orgán vyhodnotil takto popsané místo měření za dostatečné a stejně tak zjištěný skutkový stav (k němu se ostatně krajský soud již vyjádřil). Dlužno dodat, že i tento údaj žalobce stvrdil svým podpisem.
34. K obdobné situaci se vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který je toho názoru, že: „*Pokud tedy měření bylo provedeno za okolností nevzbuzujících pochybnosti o jeho správnosti, zejména pokud není rozumného a přiměřeně pravděpodobného důvodu pro obavu z nějaké chyby měření, lze takový důkaz považovat zásadně za dostatečný pro prokázání, že řidič*

měřeného vozidla se dopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Údaj o nejvyšší povolené rychlosti vzal krajský soud (stejně jako správní orgány) za prokázaný na základě záznamu z automatického rychloměru, z něhož vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší povolená rychlost omezena na 80 km/h. Jak konstatoval také rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, „[s]právní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“, není tedy povinen předvídat a ve svém rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány opatřily takové důkazy, po jejichž zhodnocení bylo prokázáno, že nejvyšší povolená rychlost byla v místě spáchaného přestupku omezena dopravní značkou na 80 km/h.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 8 As 160/2017 – 40). Obecná argumentace, podle níž nemělo být postaveno najisto, kde k předmětnému překročení rychlosti došlo, nemůže obstát. Místo přestupku se nacházelo na dálnici D 11 v jeho 90 km ve směru na Hradec Králové, tj. v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost s ohledem na bezpečnost provozu pravidelně omezována (na 80 km/h); správnímu orgánu tudíž nevznikly pochybnosti, že řidič vozidla skutečně překročil nejvyšší povolenou rychlost v takto vymezeném úseku, který je nadto zcela konkrétní. Krajský soud si může jen těžko domýšlet, jaký údaj by žalobce nadto, pro přesnější vymezení místa spáchání přestupku, požadoval. Ani druhá námitka žalobce tedy není pro uvedené důvodná.

35. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

36. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. ledna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce